

Kupili so mu tudi lepega konja za pet grošev, prav takega, kakor ga ima učiteljev Mirko.

Malo sta še hodila po mestu gorindol med šotori, nato pa se odpravila domov. Moško se je držal Tonček na vozu, posebno ko se je peljal čez domačo vas Črmošnjice. To so ga gledali tovariši! In kaj bi ga tudi ne? Saj je imel na glavi nov zelen klobuček z modrim in rdečim perjem, v roki pa lepega konja, kakor ga ima samo učiteljev Mirko.

*Bogumil Gorenjko.*



## Jurčkova zgodba.

kar naenkrat, kar čez noč so se ogrnile lipe v opojno dišeče cvetje, kar naenkrat so se naselile v njihovih vrhovih pridne čebele in začele so šumeti tako uspavajoče, da bi potnik nehote položil poleg sebe popotno palico, popotno culo bi dejal pod glavo in bi zaspal tako sladko kot še nikdar.

In takrat ko so razcvetele lipe, si je zaželel Robidov Jurček belih desetih. Sosedov Nace mu je pravil, kako drago se prodaja lipovo cvetje v trgu pri Otavčanu. „Kaj ti nič ne nabiraš?“ ga vpraša.

„Kaj nabiram,“ začudeno pogleda Jurček. „No, kaj še nič ne veš? Otavčan kupuje lipovo cvetje po kroni kila, seveda mora biti suho. Potem ga pošljejo tja daleč čez morje, kjer ne rastejo lipe, da ga kuhajo za zdravila. Nabiraj, nabiraj! Jaz sem ga že nabral za pet kron. In še polno peč ga imam.“

Tako je govoril Nace in vzbudil v Jurčkovem srcu veliko hrepenenje po belih desetih ali morda celo kronicah. Kaj bi z denarjem, se niti vprašal ni, ampak lepo se mu je zdelo, če bi mogel reči: „To je moje, to sem si prislužil jaz sam, in nihče mi ni podaril.“

Tako je mislil celo popoldne naš Jurček o svetlih desetih, o lipah, o dobrem Otavčanu v trgu, ki tako drago in bogato plačuje pest lipovega cvetja.

„Mater še vprašam in pojdem“, je sklenil zvečer in zjutraj res stopi k materi in reče v malo boječem glasu: „Mati, sosedov Nace ima že pet kron.“

„No, lepo zanj. Kje jih je pa dobil?“ so odvrnili mati.

„Za lipovo cvetje, mati. Tudi jaz bi šel; v naših hostah je dovolj lip in vse cveto in vse imajo dolgo cvetje.“

„No, pa pojdi! A vari, da dol ne padeš. Krivček vzemi, nasekaj vej in jih privleci domov. Ali pa vzemi še kola na dveh kolescih,“ so dovolili mati.

Urno steče Jurček po voziček, vzame krivček iz omare, in zdirja izpred vrat.

„Varuj, da dol ne padeš! Veš, kako je lani padel Živčev Jože s črešnje, da je moral štirinajst dni ležati,“ so zaklicali še mati, a Jurček jih ni več čul.

\* \* \*

Tako lepo je dehtelo v hostah po lipovem cvetju in tako lepo so šumele v vrhovih dreves čebele. Tupatam je zapel ptiček, poredno zamahnil z drobnim repkom in zletel na drug vrh, kot bi hotel reči: „No, Jurček, na katero se boš spravil? Če tudi obereš vse lipe, mene že ne dobiš, Jurček!“

Jurček se ustavi s svojim dvokolesim vozičkom, vrže na tla bridki krivec in gleda vabeče vrhove starih lip.

Ko je tako gledal mu je naenkrat, da sam ni vedel, kdaj, stopila v srce izkušnja: „Veš kaj, Jurček; v Majerčkovihi hostah rastejo tako košate lipe. Nižje so, še bolj polne, in še daljše cvetje imajo. Komaj trideset korakov imaš do tam. Nihče te ne bo videl, nihče vedel, nikogar ni tukaj. Skoči, uren bodi; kaj stojiš, kaj čakaš?“ Tako je govorila izkušnja, in Jurček je pobral krivček in stekel čez mejo v sosedovo hosto. Urno, kakor bi ga porinila nevidna roka na drevo, je bil na lipi. Kar globoko je dihnil, tako mu je zadehtelo opojno cvetje od vseh strani. Že je stegnil krivec, da bo odsekal vejo, vso odeto v belo cvetje, ki ga tako drago plačuje Otavčan.

„Kúku,“ se naenkrat oglasi prav nekje blizu in Jurček se je ves zdrznil, da bi mu bil kmalu krivec iz roke zdrknil.

„Kukavica je. Kaj se boš bal,“ ga je potolažila izkušnjava. In zopet je stegnil roko z ostrim krivcem.

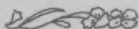
„Kúku,“ se oglasi nekaj še bliže in še glasneje. In Jurček ni odsekal veje.

„Kukavica je. Kaj se boš bal?!“ se zopet oglasi izkušnjava.

„Poglej, Jurček, če se bojiš nedolžnega ptiča, ali se ne bojiš Boga, ki prepoveduje krasti,“ mu je rekel tudi istočasno neki mehak glas, morda je bil angel varih.

Jurček je zardel sam pred seboj, pred svojo vestjo in se splazil z drevesa in urno bežal iz sosedove hoste.

Odtakrat pa je klestil samo domače lipe, nikdar več ga ni premotila izkušnjava, da bi šel na tuje, in nabral je tisto leto za cvetje deset lepih, svetlih kron, kar mu jaz jako rad verjamem, ker poznam Robidovega Jurčka, da ne zna lagati, pa mu jih tudi iz srca privoščim — svetle kronice. *Bogumil Gorenjko.*



## Jutro prvega sv. obhajila.

*S primernim prednašanjem.*

J. Pavčič.

The musical score is written for voice and piano. It features a treble and bass clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). The melody is marked with a dynamic of *mf* (mezzo-forte). The lyrics are: "O zla-ti dan, najlep-ši dan žiy - lje-nja, iz du-še". The score includes various musical notations such as slurs, ties, and phrasing marks.